צה: המצניע פרק עשירי שבת

לשאינו נקוב דלכל מילי נקוב ושאינו נקוב שוין ואזלינן למומרא דמקום דהוי תלוש חומרא חשבינן תרוייהו כתלוש ומי הוי ממוכר חומרא כמו שבת וכלאים חשבינן תרוייהו כמחובר אלא דהכשר זרעים דלא המירו לאחוורי נקוב כתלוש כשאינו נקוב אלא אוקמוה אדעיה

ליחשב כמחובר וי"ל לפי זה לאין תורמין לר"ש מן הנקוב על פירות הגדלים בקרקע כמו בשאינו נקוב דאזלינן לחומרא ור"י פי' דהכי פריך ר"ש אומר אין בין נקוב לשאינו נקוב אלא הכשר זרעים בלבד וכיון דגבי הכשר זרעים חשוב נקוב כמחובר אע"ג דהוי להקל שאינו מקבל הכשר ש"מ מדאוריימתא חשוב כמחובר דאי מדאוריימתא חשוב כתלוש היכי הוה מטהרינן להו מדרבנן כשנגעה בהן טומאה היין דקיבלו הכשר מן התורה ואם כן הא דקתני בריש"א דבריימתא אין בין נקוב לשאינו נקוב ע"כ לעשות שניהם כמחוברים ולא לעשות שניהם כתלושים היין דנקוב חשיב מחובר מדאוריימתא וכלל מילי נקוב ואינו נקוב כמחוברים חוץ מהכשר זרעים בלבד לטוויי רבנן לטוויי כשאינו נקוב והשתא משני שפיר שאני לענין טומאה כו' דהתם הוא דכתב רחמנא בהדיא דחשיב נקוב כמחובר אבל לכל מילי חשיב כתלוש ולהכי פטר במתני' אבל קשה לאלו הפירושים דקאמר אלמא נקוב לר"ש כשאינו נקוב משוי ליה משמע דבעי לאיתויי מבריימתא דלא משוי נקוב כשאינו נקוב וזה אינו ויש לפרש דה"ק אלמא נקוב לר"ש כשאינו נקוב משוי ליה ורמינהו כו' דאדרבה שאינו נקוב נקבוב משוי ליה ועוד פי' דה"ק אין בין נקוב לשאינו נקוב לענין מעשר ופאה וכלאים דסיון דכתיב בהו שדך וכרמך וכן במעשר כתיב היוצא השדה שנה שנה חשיבי תלוש בין נקוב בין שאינו נקוב ואין בו מיהו אלא לענין הכשר זרעים וכל דממי ליה כגון שבת שאינו תלוש בדבר שהוא חשוב שדה אלא בתלוש ומחובר והכהנה לא הוי נקוב כשאינו נקוב ולפי זה אתי שפיר הא דקאמר אלמא נקוב לר"ש כשאינו נקוב משוי ליה ורמינהו דלא משוי נקוב כשאינו נקוב: **ומודה ר"ש שאם ניקב בכדי טהרתו.** פי' כמולין זית דטמטמו

של כלי חרס לאוכלין וזיעורן כמולין זית ונגלה לר"ש דהיינו טעמא דמודה משום דבטל אגב קרקע כשניקב בכדי טהרתו ודוקא בניקב כמולין זית אבל בכלי המיוחד למשקין אע"פ שטהרתו בכונס משקה אלא אמרי' דבטל דאפי' לרבנן לא חשבי ליה

כמחובר בכונס משקה אלא בשורש קטן כדאמר בסמוך:

טהור מלקרש בו מי חטאת. וכ"ש דטהור מלקבל טומאה אם היה מיוחד למשקין: **טהור** מלהכשיר בו זרעים. משמע דכלי חרס בעי נקיבה ודלא כפי' הקונטו' בפ"ק דגיטין (דף ז.) שפירש דספינה של חרס כיון שהיא של עפר חשובה כנקובה ועת לקלר: **ניקב** במוציא רימון מהור מבלום. פירשה לר"י היכי קאמר דטהור מבלום והלא אם יחדו לגיסטרא מקבל טומאה כדפי' בקונטו' וכפירושו ודאי כן הוא שהרי אפילו אם נשברו בשברים דקים מקבלים השברים טומאה כתורת גיסטרא כשנשאר בשברים שיעור המפורש במסכת כלים (פ"ב משנה ב) ומיימי לה בפ' אלו טריפות (חולין דף ד:) הדקים שבכלי חרס הן וקרקרותיהן ודופסותיהן יושבין אלא מסומכין שיעורן ככלי סיכת קטן עד לוג ומלוג עד פאה כרביעית כו' ועוד קשה לרשב"א דהוה מצי למימר שם מדות בכלי חרס וי"ל דכשנשבר לגמרי השברים דאיין לגיסטרא אבל כשהכלי שלם אלא שניקב כמוציא רימון אין לאו לגיסטרא ואפי' יחדו בטלה דעתו אבל כל אדם אבל מתון פי' הקונטו' משמע דכשניקב כמוציא רימון לאו הוא לגיסטרא דפירש טהור מלבום משום גיסטרא ולפירושו הא אלא נקבו ו' מדות דלא מיירי אלא כשיכול להשתמש כדרכן וניקב כמוציא רימון אין לאו אלא אם כן מטהו על לידו: **שמא** לא שמעת אלא בבוקף צמיד פתיל. פירשה לר"י דילמא במיוחד לרימונים שמע ומאטריך לאפוקי מדר"מ דאמר בסמוך ניקב כמוציא זית אין לו טומאה כו' וי"ל דמשמע דבשתים כלי חרס איירי אלא שיכול לאיחוי לגיסטרא ומיהו כמוציא רימון לפירש הקונטו' דפירש דלענין הכשר זרעים פליגי דת"ל אמאי נקט כלי חרס אפי' כלי עץ נמי ועוד דרבא סבירא ליה דלענין הכשר זרעים שיעורו כשורש קטן:

אלא להכשיר זרעים בלבד א"ל לכל מילי רבי שמעון כתלוש משוי ליה ושאני לענין טומאה דהתורה ריבתה טהרה אצל זרעים שנאמר יעל כל זרע זרוע אשר יזרע בעא מיניה ההוא סבא מרבי זירא שורש כנגד נקב מה לי א"ר שמעון אישתיק ולא אמר ליה ולא מידי זימנא חדא אשכחיה דיתיב וקאמר ומודה ר"ש שאם ניקב בכדי טהרתו א"ל השתא שורש כנגד נקב בעאי מינך ולא אמרת לי ולא מידי "ניקב בכדי טהרתו מיבעיא אמר אביי ואי איתמר להא דרבי זירא הכי הוא דאיתמר ומודה רבי שמעון שאם ניקב למטה מרביעית [6]חמש מדות בכלי חרס ניקב כמוציא משקה טהרו מלטמא גיסטרא ועדיין כלי הוא לקדש בו מי חטאת ניקב בכונס משקה טהור מלקדש בו מי חטאת ועדיין כלי הוא להכשיר בו זרעים ניקב בשורש קטן טהור מלהכשיר בו זרעים ועדיין כלי הוא לקבל בו זיתים ניקב כמוציא זיתים טהור מלקבל בו זיתים ועדיין כלי [7]הוא לקבל בו רימונים [8]ניקב כמוציא רימונים טהור מבלום ואם הוקף צמיד פתיל עד שיפחת רובו אמר רב אסי שמעתי כלי חרס שיעורו כמוציא רימון אמר ליה רבא שמא לא שמעת אלא במוקף צמיד פתיל והא רבא הוא דאמר מוקף צמיד פתיל עד שיפחת רובו לא קשיא הא

ולקמיה מפרש טעמא דאין שבר כלי חשוב להצניעו משניקב ולומר הכא גיסטרא [9] אחר וגיעה תחתיו לקבל טיף הטיף הנוטף מה אכל אם היה כלי שלם וניקב מעט אין מאכדין אותו אלא אומר הכא גיסטרא אחר וגיעה תחתיו: **ועדיין כלי הוא לקדש בו מי חטאת.** כלומר אם כלי שלם היה וניקב כמוציא משקה עדיין כל תורת כלי עליו ואפי' לקדש בו מי חטאת נאפר פרה דבעינן כלי לאוי דכתיב (במדבר יט) מים חיים אל כלי כו' וכ"ש שמקבל טומאה: **ניקב ככונס משקה.** שאם מושיבו על המים נכנס בתוכו דהיינו נקב רחב קצת: **טהור מלקדש בו מי חטאת.** טהור לאו דוקא אלא כמו טהר יומא (בכורות דף כ:) כלומר בטל לו מתורת כלי לענין מי חטאת: **ועדיין כלי הוא לענין הכשר זרעים.** הזרועים בתוכו דכתלושין מינהו ואפילו לרבנן שאין נקב זה לאוי להרים לאלומות הקרקע: **ניקב כשורש קטן.** הוי טפי מבכונס משקה: **טהור מלהכשיר זרעים.** לרבנן דהוי עליך נקוב: **ועדיין כלי הוא לקבל בו זיתים.** שהוא שיעור לטומאה בכל כלי חרס העשוי לאוכלין שיעורו כמולין זית יחדו לרימונים ומקבל עדיין טומאה: **טהור מלקבל בו זיתים.** כלומר מלקבל עוד טומאה משום תורת כלי חרס שהרי שיעורן כזיתים ואם היתה עליו טומאה נטהר ממנה: **ועדיין כלי הוא לקבל בו רימונים.** "שאם יחדו שוב לרימונים מקבל טומאה מכאן ולהבא אם היה מיוחד לרימונים מתחילה לא נטהר: **טהור מבלום.** משום כלי אלא ת"ל מצניעו לגיסטרא יטמא כתורת גיסטרא: **ואם היה מוקף למיד פסיל.** והוא כאהל המת אין טומאה נכנסת בו דרך נקב ומגיע על כל מה שבתוכו: **עד שיפחת רובו.** דכל כלי פחות כתיב (שם) דרך פתח נכנסת לו טומאה ולא דרך נקביו: **אלא במוקף למיד פסיל.** שאם ניקב כמוציא רימון אינו מגיע.

ברברי

נמ' אלא להכשיר זרעים. הזרועים בתוכו. עליך נקוב אינו מקבל הכשר לטומאה ושאינו נקוב מקבל הכשר דתלוש הוא והא רבי שמעון קאמר ליה וה"ג ר"ש אומר אין בין נקוב כו' דאינו לרבנן איכא טובא דהא מיתייבי אנקוב משום שבת ופטרי אשאינו נקוב: **לכל מילי.** לשבת ולקנות במשיכה ולא בכסף ולפרוזבול שאינו נכתב אלא על הקרקע: **אשר יזרע.** כדרך שאדם מוציא לזריעה למעוטי ממוכר כל דהו להכי אהני זריעות ימיהי דקנא ומיהו שאינו נקוב תלוש גמור הוא: **מה לי אמר רבי שמעון.** מי מודה דהא במחוברין הוא אלו שורש ואי תלשו ליה בשבת מיתייב: **וימנין.** פעם אחרת: **שאם ניקב.** העליך: **בכדי טהרתו.** שאם נטמא נטהר בשבירה זו והיינו כמוציא זית דתנן במסכת כלים (פ"ב מ"ח) כלי חרס העשוי לאוכלין שיעורו כזיתים ומודה ר' שמעון דהא דתשיב ממוחר כל הזרעים שבמוכו דמו לא הוי כלי: **ניקב בכדי טהרתו מיבעיא.** דהוה לך לספוקי דיה בהגך דלאו כנגד הנקב ואת פשטת להו דכולהו מחוברין מינהו: **אי אמר לדרבי זירא.** דמודה ר"ש בשוש נקב: **הכי הוא דאיתמר.** שאם ניקב למטה מרביעית שאינו מחזיק רביעית מן הנקב ולמטה דבליר מהכי לאו כלי הוא: **חמש מדות גרסי':** **כמוליא משקה.** נקב דק מאד שמשקה יוצא בו: **טהור מלטמא גיסטרא.** כלומר אם כלי שלם הוא אינו נטהר בכך אבל אם היה שבר כלי והיה ראוי להשתמש בו דמקבל טומאה משנשבר כדתנן[10] הן וקרקרותיהן ודופסותיהן יושבין אלא מסומכין כו' אלו טרפות (חולין דף נד:) וניקב שוב כמוליא משקה אינו טמא עוד משום תורת גיסטרא: **גיסטרא.** שבר כלי.

הכא גיסטרא [9] אחר וגיעה תחתיו לקבל טיף הטיף הנוטף מה אכל אם היה כלי שלם וניקב מעט אין מאכדין אותו אלא אומר הכא גיסטרא אחר וגיעה תחתיו: **ועדיין כלי הוא לקדש בו מי חטאת.** אם היה כלי שלם היה ויקב כמוליא משקה עדיין כל תורת כלי עליו ואפי' לקדש בו מי חטאת נאפר פרה דבעינן כלי לאוי דכתיב (במדבר יט) מים חיים אל כלי כו' וכ"ש שמקבל טומאה: **ניקב ככונס משקה.** שאם מושיבו על המים נכנס בתוכו דהיינו נקב רחב קצת: **טהור מלקדש בו מי חטאת.** טהור לאו דוקא אלא כמו טהר יומא (בכורות דף כ:) כלומר בטל לו מתורת כלי לענין מי חטאת: **ועדיין כלי הוא לענין הכשר זרעים.** הזרועים בתוכו דכתלושין מינהו ואפילו לרבנן שאין נקב זה לאוי להרים לאלומות הקרקע: **ניקב כשורש קטן.** הוי טפי מבכונס משקה: **טהור מלהכשיר זרעים.** לרבנן דהוי עליך נקוב: **ועדיין כלי הוא לקבל בו זיתים.** שהוא שיעור לטומאה בכל כלי חרס העשוי לאוכלין שיעורו כזיתים יחדו לרימונים ומקבל עדיין טומאה: **טהור מלקבל בו זיתים.** כלומר מלקבל עוד טומאה משום תורת כלי חרס שהרי שיעורן כזיתים ואם היתה עליו טומאה נטהר ממנה: **ועדיין כלי הוא לקבל בו רימונים.** "שאם יחדו שוב לרימונים מקבל טומאה מכאן ולהבא אם היה מיוחד לרימונים מתחילה לא נטהר: **טהור מבלום.** משום כלי אלא ת"ל מצניעו לגיסטרא יטמא כתורת גיסטרא: **ואם היה מוקף למיד פסיל.** והוא כאהל המת אין טומאה נכנסת בו דרך נקב ומגיע על כל מה שבתוכו: **עד שיפחת רובו.** דכל כלי פחות כתיב (שם) דרך פתח נכנסת לו טומאה ולא דרך נקביו: **אלא במוקף למיד פסיל.** שאם ניקב כמוליא רימון אינו מגיע.

הא

נסטרא, ועדיין כלי הוא לקדש בו מי חטאת. משום דגיסטרא כלי גדול הוא דמחזיק ביה כדים וחצובים, והיכי דפיא דמקבל מאי דדאיב מינהון ומינהו. עיקר (נמ) נסטרא להא מלתא הוכן, פעמים שהתבית או חצבא גדולה נשברה לה ראשה ונישלו אזניה ומכינים אותה לשומו חתן[ק]ת (מישה) [חובא] ותותי חצבי כמו כן, ונקראת גיסטרא. וכד מינקיב גיסטרא במוציא משקה, בטלה מן הדבר שהוכנה לו, וליכא כלי חרס דמטהר במוציא משקה בר מגיסטרא בלחוד לפי שאין אומרים הבא נסטרא לנסטרא. פי' אם ניקבה חצבא במוציא משקה, אומרים הבא גיסטרא והנח תתתיה כדי שיקבל מה שיזוב ממנו. אבל אם הניסטרא נימו מוציא משקה אין אומרים הבא גיסטרא לגיסטרא שיקבל מה שיזוב ממנה לקבל, ואע"פ שניקב במוציא משקה. ותנן גיסטרא שנתרועעה ואינה מקבלת משקין אע"פ שמקבלת אוכלין טהורה שאי' שיריים לשיריים. פי' שאין שיריים לשיריים. דוא שפירשנו למעלה שהגיסטרא עיקרה שיהי חבית או חצבא שנישלו אזניה, וכלי הוא לקדש מי חטאת, ועיקרא, ההוא דתנן אין מכפלאין ואין מקדשין ואין מזין מי חטאת אלא בכלי, אשמעינן הכא דנסטרא שנתרועעה ומוציאה משקין תורת כלי עליה וכשרה למי חטאת. שנייה. ניקב בכונס משקה פסול מלקדש בו מי חטאת, ועדיין כלי הוא להכשיר בו זרעים, כדתנן בגירה פרק שישי כיוצא בו כל כלי חרס שמכניס

מסורת הש"ס

1) (פי' תוס' כ"ב קנה. ד"ה לימתר קטן). 2) (עי' תוס' עירובין ד: ד"ה כל וכד"ה שיעור). 3) (ע"ב). 4) (מתוכר רש"ם). 5) (כלים פ"ב מ"ב).

תורה אור השלם

1) וכי יפל מנבלתם על כל זרע זרוע אשר יזרע טהור הוא: ויקרא יא לז

הגהות הב"ח

(א) רש"י ד"ה ניסטרא וכו' הכא ניסטרא יגיעת כל"ל ותיקנ אחר נמחק:

גליון הש"ס

גמ' ניקב בכדי טהרתו מיבעיא. ע' תוכות נג ע"ב תד"ה ותיבעי: רש"י ד"ה ועדיין כלי הוא לקבל בו רמונים שאם נחתו. עיין לעיל דף נג ע"ב תד"ה וכ' יומנו ועכ"ל: ד' אם"ה כל לו וכפ"ב מ"ב דכלים נר"ש שם:

רבינו חננאל (המשך)

הנקוב תרומה ריחוזו ריחרום כר. דייקינן לר' שמעון דשבר התולש מעצין נקוב. וכמא מינה ההוא סבא מר' זירא אם היה שורש הזרע כנגד הנקוב מה לי אמר ר' שמעון בבה. אשתיק ר' זירא. זמנין אשכחיה דיתיב וקאמר ומודה ר' שמעון שאם נקוב כבדי טהרתו. פי' במוציא רימון, שהתולש ממנו חייב. א"ל שורש כנגד הנקב בעיא מינך ולא אמרת לי לפטורה. ניקב בכדי טהרתו מיבעיא. אמר אביי אם איתא לדר' זירא הכי אתמר, ומודה ר' שמעון שאם נקב למטה מרביעית. פי' הכי קאמר אביי שפיר עבר ר' זירא דלא אהדר ליה להוהא סבא ראי אתמר הכי אתאמר מודה ר' שמעון שאם ניקב הנעיבר באריעתו אי קרוב לארעיתו במקום שלא נשאר בו כדי לקבל רביעית. דכיון דלית ביה כדי לקבל רביעית בטל מתורת כלי. דכי מנקב עצין בההוא דוכתא ודאי שרשי הזרעים שיש בו מגיעין לארץ והרי הן כזרועים בארץ והתולש מהן חייב. אבל ניקב העצין מצידו ונשאר בו כדי לקבל רביעית עדיין כלי הוא, ואע"פ שהנשרש כנגד אותו הנקב איכא למימר שאינו מגיע לארץ, ואע"פ שאין דבר חוצץ בינו לבינה עדיין מיבעי אליבא דר' שמעון. אמר רבה ה' מדות בכלי חרס. עיקרא, כל כלי שנשבר נטהר, מיהו לא מחשיב שבור אלא עד שיפסל ממה שהוכן לשמש. כגון כלי חרס שהוכן לקיבול משקין, מקבל טומאה עד שניקב שיעור הכנסת משקין או הוצאת משקין. וכן כלי חרס שהוכן לאוכלין, אע"פ שניקב בכונס משקה, מקבל טומאה עד שיקבב שיעור רוצאת זיתים. כדתנן שיעור כלי חרס לטהר הנשרי לאוכלין שיעורו בזיתים. עשוי למשקין שיעורו במשקין. ועשוי לאוכלין ולמשקין מטילין אותו לחומרו בזיתים. ולענין רימונים חלוקת אמוראין היא. אבל במשנה לא מצינו בכלי חרש שיעור ברימונים ולא הגיעה אלא עד זיתים. ולענין כלי עץ או כלי עור אי כיוצא בו הוא הא דתנן כל כלי בעלי בתים שיעורו ברימונים. השתא הני חמש מדות דאמר רבה. חדא דניקב במוציא משקה טהור מלטמא

[10] (פי' תוס' ד: ד"ה לימתר קטן). 6) (עי' תוס' עירובין ד: ד"ה כל וכד"ה שיעור). 7) (ע"ב). 8) (מתוכר רש"ם). 9) (כלים פ"ב מ"ב).

מוסף רש"י

ועדיין כלי הוא לקבל בו זיתים. כלי הוא לטמאה שהרי יאחר לקבל בו זיתים (נדה סח:), ניקב כמוציא זיתים טהור. (טומאה שקיבל עד שיחמנו לרימונים ושם).

רב נסים גאון

אמר רבא ה' מדות בכלי חרש כו'. משכחת לה בתורת כהנים כל אשר בתוכי שמא, כמה שיעורו של נקב, בכלי חרש בכונס משקה ובכלי טיף במוציא זיתים. ובמסכת כלים פרק ג' שיעור כלי חרס ל'אהר. העשרי לאוכלין שיעורו כזיתים העשרי למשקין שיעורו כמשקין כו'. הלפס והקדירה כ"שעורן כזיתים כו'. ובפרק ד' שנינו וכן גיסטרא שנתרועעה ואינה מקבלת משקין אע"פ שמקבלת אוכלין טהורה שאין קידרין לשירין. אי זו היא גיסטרא כל שנישלו אזניה ודיו בה חדודין יוצאין. ובתוספתא בפ' ג' נפדקה למטה כאוזניה אע"פ שאזניה קיימות הרי זו כגיסטרא, ואם מתחילה עשאה בלא אזנים נידונה כחבית. וכן עוד אמרו אם הייתה גיסטרא הרי זו טהורה. שלא אמרו שירים לשירים לכלים. ובפ' ד' כיצד בודקין כלי חרס לידע את ניקב בכונס משקה אם לאו, מביא עריבה מליאה מים ונותן את הקדירה לתוכה, אם כיונסה בידוע שבכונס משקה ואם לאו בידוע שבמוציא משקה כו'. ומשכחת לה בגמ' במסכת נידה בפרק בא סימן התחתון (דף חמ:) ושנינו בו כל כלי חרס מכנים ומוציא ויש שהוא מרביע ואינו מכנים. ותני עלה מכנים פסול לפי חטאת (ומדבר יט) לפי שאמרה תורה במי חטאת ונתן עליו מים חיים אל כלי. ואם ניקב בכונס משקה יצא מתורת כלי באלו הראיות, ובמשנה בבסכת פרה בפרק ה' מפני שאין ממלאין ואין מקדשין ואין מזין מי חטאת אלא בכלי, ולזה אמרו ניקב בכונס משקה פסול לפי חטאת. ומשום גיסטרא דאמר רב אשי שונין כלי חרס שיעורו בכונס משקה לא אמרו מוציא משקה אלא לענין גיסטרא בלבד, מאי טעמא אמר מר זוטרא בריה דרב נחמן לפי שאין אומרין הבא גיסטרא לגיסטרא. וכפרק כל הבשר (חולין דף קז) אמר רבא כלי שניקב בכונס משקה אין נוטלין ממנו לידים.

סליק פרק המצניע

רבינו חננאל

אלא להכשיר זרעים בלבד. ופריק רבא לעולם ר' שמעון לכל מילי נקוב כשאינו נקוב משוי ליה, ואיכא דגרסי כתלוש משוי, והדבר אחד הוא. פי' כיון דפוטר ר' שמעון אפילו בתולש מעצין נקוב דייקינן מינה דסבר כל מאי דזרע ביה כתלוש דמי, ואע"פ שהוא נקוב חשוב. והא דשני ביניהון לענין הכשר זרעים, דתנן בסוף ופ"ב עוקצים עצין נקוב אינו מכשיר את הזרעים, דשאינו נקוב מכשיר את הזרעים, וקא סדרה בה ר"ש. דאלמא זרעים שהן בעצין שאינו נקוב כתלושין דמי, ומים הניתנין עליהן הרי הן בכי יותן ומכשיריו, אבל עצין נקוב זרעים שיש בו כמחוברים דמו וכל מים הניתנין בהן אין מכשיריו אותן. והכא בשבת חשיב הנקוב כשאינו נקוב לפטור והבא בזרעים משני בין נקוב לשאינו נקוב, קשיין אהדדי. ומשני הכשר זרעים שאני שהתורה ריבתה לדן טהרה, ואיכי יותן מים על זרע זרוע אשר יזרע טהור הוא. פי' כל זרע שאינו ראוי עכשיו לזריעה הבא אין המים מכשיריו אותן, והאי כיון שהוא מחובר כמי שאינו ראוי לזריעה הוא. וא"ת א"ה אפילו שאינו נקוב נמי, שאני התם כיון דאינו נקוב לאו זריעה הוא דכל זריעה שאינה בארץ לאו זריעה הוא. והאי דאמר לכל מילי, כגון דהוא דתנן בכלאים פרק ד' עצין נקוב מקדש בכרם ושאינו נקוב אינו מקדשין, ולענין כלאים נמי איכא למימר דפליג ר"ש. אבל רבנן דבר ברור הוא משנה שלמה בדמאי פרק ה' שעצין נקוב הרי הוא כארץ, חרם בן הארץ על עצין נקוב ימן עצין נקוב על הארץ תרומתו תרומה כו'. והילכתא כרבנן שהתולש מעצין נקוב חייב. וגרסינן בסוף פרק חרש שנשא פקחת לא יאמר אדם לתינוק הבא לי החוטם, אלא מניחו תולש מעצין שאינו נקוב וזורק בכרמלית דרבנן, ונרסינן נמי במנחות (דף יט) אמר רב טובי בר קיסנא אמר שמואל הזורע כלאים בעצין שאינו נקוב אסור. אמר אביי מאי קמ"ל בשלמא אי אשמעינן לוקה מכת מרדות מדרבנן שפיר, אלא האי דקאמר אסור מאי קמ"ל, דהרי זריעה מדרבנן, תנינא משאינו נקוב על

[11] כקרא דזלי יוחן מים לא מטיב כלל אשר יזרע טהור הוא יאכלו נראה דל"ל על כל זרע זרוע אשר יזרע אי כל זרע שאינו ראוי כל זרע שאינו ראוי וכו' כל"ל.

Torah-Box.com
diffusion du judaïsme aux francophones
Tél. FR : 01.80.91.62.91 - Tél. ISR : 077.466.03.32 - contact@torah-box.com